

הכל בשבילי

לאחר חצי שנה של ניסיונות להיכנס להריון, הבינו ציפי, אז בת 37, ובעלה מאוריסיו שיש בעיה. בחשש גדול התייצבה אצל הגיניקולוג, שהפנה אותה לסדרת בדיקות, בסיומן הודיע לה שהכל תקין לחלוטין.

הצעד המתבקש הבא היה לשלוח את מאוריסיו לבדיקות. אלה העלו מיד שמקור הבעיה אצלו. "האורולוג הסביר לנו", מספרת ציפי, "שיש נוזל (טוב את זה ידענו...), אבל אין זרעים. מדובר באבחנה חריגה מאד. יש בכל העולם לא יותר מ- 5% מכלל הגברים הסובלים מבעיית פריון עם הבעיה הזו. אמרתי שאם כבר בעיה, אז לפחות ייחודית. אחרי שהתאוששנו מההלם הראשוני, הבנו שיש טיפול או שניים שניתן לעשות ובמידה ואלה לא יעזרו – נצטרך ללכת על תרומת זרע. לשמחתנו, המשך הבירור הרפואי נתן תמונת מצב אופטימית יותר: דווקא יש זרעים באשכים, והבעיה היא ב'צנרת', כלומר במעבר מהאשכים החוצה. המליצו לנו על פרופ' הורוביץ, שאז עוד היה ד"ר הורוביץ, ולאחר הפגישה הראשונה בינינו אמרתי למאוריסיו – איתו אני רוצה להיכנס למסע הזה. התהליך שלנו לא היה קל ומאחר שהבעיה הייתה אצל מאוריסיו, הוא נאלץ להיות יחד איתי גם בגוף ולא רק בנפש, כמו בעלים אחרים.

איך התנהל התהליך?

היינו מגיעים יחד. מורדמים יחד. למאוריסיו בוצע תהליך TESA = שאיבת זרעים וממני שאיבת ביציות. הייתי מאד נחושה ללכת עד הסוף. אמרתי לכולם שאני לא עוצרת עד שאני לא בהריון. האמת, שמאחר שידעתי שאצלי הכל תקין, הייתי בטוחה שלא נצטרך הרבה סבבים. הייתי אופטימית".

האופטימיות של ציפי הסתברה די מהר כמוקדמת מדי. כנגד כל הסיכויים, פעם אחר פעם, העוברים היפים שלהם לא נקלטו.

את יודעת מה הייתה הסיבה לכך?

"לא. וגם הרופאים לא ידעו. הביציות היו יפות, הזרעים תקינים והמערכת שלי הייתה מוכנה לקליטה. כל דבר לחוד היה בסדר, אבל הכל יחד – לא עבד. אבל הייתי מוטרפת. טיפול אחרי טיפול אחרי טיפול. רק לא להיות במצב של לצאת מהתהליך. כשאת בתהליך את מרגישה שאת עושה משהו אקטיבי כדי לקרב את החלום. ועם העשייה באה תקווה ואחריה ההתרסקות, ושוב, ושוב, ו..."

ואז בהפריה השביעית – מהפך. יש הריון. יש עובר. יש דופק. השמחה הייתה בשמים. המחשבות, הדמיונות, החלומות, הכל רץ כמו סרט מטורף. גם ההורמונים.

אבל אז, כשחזרתי לגיניקולוג שלי למעקב הריון – הסתבר שאין דופק ושאיני צריכה לעשות הפלה. רציתי למות. ממש ככה. להיעלם יחד עם הדופק. לא רציתי להיות. הרגשתי מרומה, נבגדת ובעיקר מותשת. העוצמות הנפשיות שצריך לגייס לכל סבב הפריה, ה'שגעת' שהגוף עובר עם כל ההורמונים שמחדירים לו, המתח הבלתי נסבל שלאחר ההחזרה, התקווה מול הייאוש, כמה אפשר?"

למרות שהבטיחה לעצמה לא לוותר, משבר ההפלה כמעט גרם לה להרים ידיים. אלא שפרופ' הורוביץ לא נתן לה. הוא ישב איתה והראה לה שהסטטיסטיקה לטובתה ושקיימת סבירות גבוהה שנדרשים לא יותר משלושה סבבים נוספים כדי שתיכנס להריון.

"לא יודעת מאיפה לקחתי כוחות להתגייס שוב, אבל החלטנו לנסות עוד שלושה סבבים.

בסבב השלישי, שהוא בעצם העשירי מההתחלה – נכנסתי להריון. אבל גם אז, הדברים היו מאד מתעתעים. ערכי הבטא שלי, היו נמוכים בגבול התחתון, ולא ממש היה ברור שזה הריון שיחזיק. ובנוסף, התחילו לי דימומים, שנראה היה כמבשרי רע.

לכאורה, הייתי צריכה להיות בשיא האושר, אבל לא הרשיתי לעצמי. החששות היו כבדים והיו לכך סיבות טובות.

עד האולטרסאונד הראשון: יש דופק. יש! יש! יש!"

והדימומים?

הסתבר שהיו שני שקי הריון. אחד נפל – ואלו היו הדימומים. אבל השני נקלט. שנתיים של ניסיונות הסתיימו בחגיגת החגיגות.

במבט לאחור, זה לא ברור מאליו שזוגיות שורדת את כל רכבת ההרים הזו. איך זה השפיע עליכם?
הייתה בינינו המון תמיכה. כשאחד היה למטה, השני סחב אותו למעלה. מתהליך כזה יוצאים זוגות מחזקים או מפורקים. אותנו הצילה האהבה הגדולה שלנו, שרק הלכה והתחזקה. אם אין כזו, לא שורדים תהליך מטלטל כל-כך.

חוץ ממאוריסיו מי עוד תמך בך?

"משפחה, חברים ובשלב מסוים פניתי גם לקבל עזרה ממאמנת אישית שמתמחה בעבודה עם נשים במצבי. היא בעצמה עברה 13 סבבי הפרייה עד שהרתה, כך שהיא מבינה בדיוק עם מה נשים מתמודדות. דיברנו הרבה על איך שורדים את התהליך מבלי לאבד את השפיות, מבלי לכעוס על עצמי, מבלי לאבד אמון בגוף שלי שבוגד בי ללא הפסקה. אני מאמינה שרק מי שחזקה פיזית ובעיקר נפשית יכולה לנצח את הסיוט הזה".

לי היום בת שנתיים.

ילדה מדהימה ויקרה במלוא מובן המילה.

איזו אמה את?

אני מודה שאני אמה חרדתית. אחרי שעוברים מה שעברתי מסתכלים על הכל בפרספקטיבה קצת אחרת. הסבלנות כלפיה היא אינסופית, אין דבר כזה פינוק יתר. אין דבר כזה יותר מדי מגוננת. ואין ספק שהיא תשלם את המחיר של כל מה שעברתי. עד היום אני כל הזמן בודקת שהיא נושמת...

מה המסר שלך לנשים שנמצאות בתהליכי הפרייה?

לא לוותר. לקבל תמיכה מקצועית אם צריך, להאמין ברופא שלך ובעיקר בעצמך. להיות שם במחשבה הרבה לפני שזה קורה במציאות. ולא לוותר.

הזכרת את הרופא. כמה חשוב הקשר איתו?

מאד. מאד. משמעותי ביותר בתהליך. אם לא פרופ' הורביץ, לא בטוחה שהייתי חוזרת לנסות שוב אחרי ההפלה. לגמרי בזכותו אני אמה. אבל זה לא קשור רק לתוצאה. זו הדרך המשותפת. ההקשבה, הפתיחות, השיתוף, העידוד והשקיפות. אי אפשר בלי זה.

היום ציפי לאחר סבב חמישי של הפריות להריון שני.

גם הפעם תהליך ההפרייה לא פשוט, אבל הרבה פחות לחוץ ומלחיץ.

"כשאני מקבלת תוצאה שלילית ומבינה שאין הריון, אבל רואה את החיוך של לי וניגשת אליה לחיבוק גדול שממלא לי את הלב. אין ספק שהנפילה מרופדת יותר. בסופו של דבר, אני כבר אמה".